

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Jana Čížka a soudců JUDr. Bc. Kryštofa Horna a Mgr. Ing. Lenky Bursíkové ve věci

žalobce:

J. K.

bytem X

zastoupený advokátem Mgr. Janem Dánou
sídlem Václavské náměstí 837/11, Praha 1

proti

žalovanému:

Krajský úřad Středočeského kraje

sídlem Zborovská 11, Praha 5

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 1. 2020, č. j. 012357/2020/KUSK,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 1. 2020, č. j. 012357/2020/KUSK, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 12 228 Kč, a to do třiceti dnů od právní moci rozsudku k rukám jeho zástupce Mgr. Jana Dáni, advokáta.

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým žalovaný

Shodu s prvopisem potvrzuje: L. K. U.

k odvolání žalobce změnil rozhodnutí Městského úřadu Byšice (dále jen „stavební úřad“) ze dne 26. 6. 2019, č. j. OUB-556/2019/JF (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím stavební úřad podle § 129 odst. 1 písm. b) zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění účinném do 31. 12. 2017 (viz čl. II. bod 10 zákona č. 225/2017 Sb.; dále jen „stavební zákon“) nařídil žalobci odstranění části stavby oplocení pozemků v areálu zámeckého parku v obci B. Konkrétně stavební úřad žalobci nařídil odstranit část betonového oplocení v délce 2,78 m na pozemku parc. č. XA při hranici s pozemkem parc. č. XB a dále v délce 8,88 m na pozemku parc. č. XC při hranici s pozemkem parc. č. XD v katastrálním území B. (všechny pozemky dále uvedené se nachází v tomtéž katastrálním území). Stavební úřad současně stanovil podmínky pro odstranění části stavby. Napadeným rozhodnutím žalovaný změnil prvostupňové rozhodnutí tak, že zcela vypustil výrok III prvostupňového rozhodnutí, jímž byla žalobci uložena povinnost předložit stavebnímu úřadu návrh technologického postupu prací při odstraňování stavby, včetně nutných opatření k vyloučení, omezení či ke kompenzaci případných negativních důsledků na životní prostředí v okolí stavby. Ve zbývajících částech žalovaný prvostupňové rozhodnutí potvrdil.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

2. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální požadavky na ni kladené. Jde tedy o žalobu projednatelnou. Soud vycházel při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.).
3. Soud ve věci rozhodl bez jednání, neboť pro tento postup byly dány podmínky dle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

Skutečnosti vyplývající ze správního spisu

4. Ze správního spisu soud zjistil, že dne 16. 5. 2012 žalobce oznámil stavebnímu úřadu záměr stavby označené jako „oplocení pozemků v areálu zámeckého parku“ na pozemcích parc. č. XE, XF, XC a XA. K oznámení žalobce přiložil rozhodnutí Městského úřadu Mělník ze dne 22. 7. 2011, č. j. 912/ZP/11/JALE, kterým uvedený vodoprávní úřad dle § 17 odst. 1 písm. c) zákona č. 254/2001 Sb., o vodách a o změně některých zákonů (vodní zákon), v tehdy platném znění, udělil souhlas se stavbou, a to mj. za podmínky, že část oplocení, které se nachází v záplavovém území Košateckého potoka, nebude mít charakter pevné zdi, ale bude vyhotoveno z takové konstrukce, která v případě povodňových stavů nezhorší odtokové poměry. K oznámení záměru žalobce přiložil taktéž závazné stanovisko ze dne 18. 4. 2011, kterým Městský úřad Mělník jako orgán státní památkové péče stavební záměr vyhodnotil jako přípustný, a to mj. za podmínky, že stavba oplocení bude u hranice s pozemkem parc. č. XG, kde se nachází památkově chráněná zóna zámku B., splňovat „požadavek tradičního zděného plotu“. Žalobce doložil stavebnímu úřadu též technický popis záměru, a to společně s kopií katastrální mapy ze dne 2. 11. 2011 se zákresem oznamované stavby oplocení na příslušných pozemcích.
5. Dne 18. 5. 2012 vydal stavební úřad pod č. j. Výst. 714/2012 územní souhlas s umístěním shora identifikované stavby na vnitřních hranicích pozemků parc. č. XE, XF, XC a XA (dále jen „územní souhlas“). V územním souhlasu bylo v návaznosti na shora uvedené požadavky vodoprávního úřadu a orgánu státní památkové péče stanoveno, že oplocení

bude u hranice s pozemkem parc. č. XG splňovat požadavky na tradiční zděný plot. V této části mělo být zděné oplocení dlouhé 87 m. Oplocení na pozemcích parc. č. XA, XFa XC pak mělo být dle územního souhlasu provedeno z demontovatelné konstrukce, která v případě povodňových stavů nezhorší odtokové poměry vodního toku. Tato část stavby z „betonových průběžných sloupků a vkládaných prvků“ měla měřit 138 m.

6. Dne 1. 10. 2014 provedl stavební úřad kontrolní prohlídku na shora vyjmenovaných pozemcích a konstatoval, že na místě byla realizována stavba betonového oplocení bez příslušného povolení. Dne 4. 11. 2014 se uskutečnilo na místě samém ústní jednání za přítomnosti zástupce obce B. a zástupce žalobce. Jednání se zúčastnila též pověřená úřední osoba orgánu státní památkové péče, vodoprávního úřadu a zástupce Povodí Vltavy, s. p. Z protokolu vyplývá, že na místě byla mezi přítomnými vedena diskuse o tom, zda stavba betonového oplocení splňuje podmínky územního souhlasu, zejména zda má oplocení charakter pevné stavby, nebo naopak stavby demontovatelné, a zda stavba může zhoršit odtokové poměry Košateckého potoka.
7. V rámci místního šetření dne 8. 1. 2015 bylo betonové oplocení na pozemcích parc. č. XA, XF a XC geodeticky zaměřeno (zděné oplocení tou dobou nebylo stále realizováno). Bylo zjištěno, že betonové oplocení není dlouhé 138 m, nýbrž 144 m. Stavebník byl proto informován, že bude zahájeno řízení o odstranění stavby oplocení v délce 6 m.
8. Dne 23. 7. 2015 zahájil stavební úřad řízení o odstranění části stavby – betonového oplocení v délce 24,4 m (*sic*) při hranici s pozemkem parc. č. XD v aktivní zóně záplavového území Košateckého potoka. Stavební úřad uvedl, že tato část betonového oplocení byla vybudována v rozporu s územním souhlasem, dle kterého mohla být stavba provedena pouze za podmínky, že oplocení v záplavové oblasti bude provedeno z demontovatelné konstrukce, která v případě povodňových stavů nezhorší odtokové poměry Košateckého potoka. Takovéto požadavky však stavba nesplňuje.
9. **Rozhodnutím ze dne 20. 11. 2015**, č. j. 1628/2015/JF-OU, stavební úřad žalobci nařídil odstranit část betonového oplocení o délce **24,4 m** na pozemcích parc. č. XC a XH, a to pro rozpor s územním souhlasem.
10. K odvolání žalobce žalovaný rozhodnutím ze dne 3. 2. 2016, č. j. 016088/2016/KUSK, shora uvedené rozhodnutí stavebního úřadu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu projednání. Žalovaný stavebnímu úřadu mj. vytkl, že ze správního spisu nevyplývá, kudy přesně vede hranice záplavové oblasti. Dle žalovaného nebylo nadto ani odůvodněno, v čem spočívá rozpor s územním souhlasem, neboť umístění stavby oplocení z betonových průběžných sloupků a vkládaných prvků na pozemku parc. č. XC bylo územním souhlasem povoleno. Z tohoto důvodu žalovaný vyhodnotil rozhodnutí stavebního úřadu jako nepřezkoumatelné. V rozporu s územním souhlasem byla dle žalovaného část oplocení na hranici s pozemkem parc. č. XH, neboť s tímto územní souhlas nepočítal.
11. Dne 5. 4. 2016 se uskutečnilo opětovně místní šetření, v rámci něhož pověřený zeměměřický inženýr vyměřil hranici aktivní zóny záplavového území. Provedeným měřením bylo zjištěno, že betonové oplocení zasahuje do aktivní zóny záplavového území v délce 20,48 m.
12. **Rozhodnutím ze dne 4. 5. 2016**, č. j. 0728/2016/JF-OU, stavební úřad opětovně žalobci nařídil odstranit část betonového oplocení. Tentokrát žalobci nařídil odstranit část

oplocení v délce **20,48 m** na pozemku parc. č. XC na hranici s pozemkem parc. č. XD, a to od místa specifikovaného zjištěnými souřadnicemi směrem ke korytu K. potoka.

13. K odvolání žalobce žalovaný rozhodnutím ze dne 11. 8. 2016, č. j. 111980/2016/KUSK, shora uvedené rozhodnutí stavebního úřadu zrušil a věc vrátil stavebnímu úřadu k dalšímu projednání. Žalovaný uvedl, že žalobce betonové oplocení realizoval na podkladě územního souhlasu a že stavební úřad neuvedl, v čem tkví rozpor stavby s územním souhlasem. Dle žalovaného žalobce provedl stavbu v dobré víře dle odsouhlaseného technického řešení.
14. Dne 12. 9. 2017 se opětovně uskutečnilo místní šetření, při kterém bylo konstatováno, že stavba betonového oplocení je dlouhá 134 m. Další místní šetření se uskutečnilo dne 7. 11. 2017. Stavba oplocení byla opětovně změřena – tentokrát výsledek měření, které bylo provedeno novým měřidlem, činil 149,9 m (dříve zjištěná hodnota byla zjištěna *„použitím vadného měřicího pásma, které nezačíná nulou, ale je o dvacet centimetrů delší“* – viz rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 31. 1. 2018).
15. **Rozhodnutím ze dne 31. 1. 2018**, č. j. OUB-1924/2017/JF, nařídil stavební úřad žalobci již potřeť odstranit část oplocení. Tentokrát se již nezabýval technickým provedením stavby v aktivní zóně záplavového území Košateckého potoka, ale pouze samotnou délkou oplocení. Vzhledem ke zjištění, že stavba měří 149,9 m, nařídil odstranit oplocení v části dlouhé **11,9 m**, a to na pozemku parc. č. XC u hranice s pozemkem parc. č. XD, neboť stavební úřad udělil územní souhlas se stavbou oplocení dlouhého pouze 138 m.
16. K odvolání žalobce žalovaný rozhodnutím ze dne 29. 5. 2018, č. j. 066864/2018/KUSK, shora uvedené rozhodnutí stavebního úřadu zrušil a věc vrátil stavebnímu úřadu k dalšímu projednání. Žalovaný uvedl, že stavební úřad nezjišťoval, zda je betonové oplocení v celé jeho délce umístěno přesně tak, jak bylo uvedeno v územním souhlasu – tj. *„při hranici pozemku parc. č. XA s pozemky parc. č. XG a XB, při hranici pozemku parc. č. XA 1 s pozemky parc. č. XD 2 a XD 3, při hranici pozemku parc. č. XC s pozemky parc. č. XD 3, 116/49 a XD, to vše v k. ú. B., a je umístěna 87 m od styku pozemků parc. č. XE, XH a XCH v k. ú. B., tzn., že bude možné postavit dle územního souhlasu pevné oplocení v délce 87 m, na které má montované betonové oplocení navazovat.“* Žalovaný dodal, že teprve poté, co bude toto postaveno najisto, bude možné přesně stanovit rozsah stavby, která je provedena v rozporu s územním souhlasem.
17. Dne 10. 12. 2018 se uskutečnilo opětovné místní šetření, kterému byl přítomen mj. pověřený zeměměřický inženýr. V technické zprávě ze dne 17. 12. 2018, kterou zeměměřický inženýr dodatečně předložil stavebnímu úřadu (dále jen „technická zpráva“), se uvádí, že během místního šetření bylo zjištěno, že z územním souhlasem povolené stavby oplocení je realizována pouze její část, a to betonové oplocení. Tato část stavby je dlouhá **149,66 m** a její průběh *„je v rámci dopustných odchylek na vlastnické hranici mezi pozemky XC a XD, XC a 116/49, XF a XD 2 a mezi pozemky XA a XB.“* Oplocení je na jižní straně postaveno téměř k bodu 66-34 (tj. k trojmezí pozemků parc. č. XC, XH a XD – srov. situační výkres připojený k technické zprávě), „nedoploceno“ je pouze v délce 0,14 m. Na severním konci betonové oplocení přehrazuje budoucí přístupovou komunikaci na pozemku parc. č. XB. V místě tohoto přehrazení je oplocení dočasné a nejpozději během výstavby komunikace na pozemcích parc. č. XE, XA a XB bude odstraněno, neboť se jedná o jedinou přístupovou cestu k několika pozemkovým parcelám. Délka „trvalého“ betonového oplocení tak činí 133,9 m.

18. V dodatku technické zprávy ze dne 25. 2. 2019 se pak uvádí, že vzdálenost mezi severním koncem betonového oplocení k trojmezí pozemků parc. č. XE, XG a XH (bod 360-76) činí 77,72 m a že vzdálenost od tohoto trojmezí k trojmezí pozemků parc. č. XE, XH a XCH (bodu 360-19) činí 6,5 m. Posléze zeměměřický inženýr uvedl, že „[z] pohledu geodeta se zdá, že daný Územní souhlas poněkud neodpovídá současně platnému stavu Katastru nemovitostí. Zpracovateli pův. TZ se bohužel nepodařilo sehnat stav katastru platný ke dni vydání předmětného ÚS, tedy k 18. 5. 2012, aby oba stavy mohl porovnat a posoudit tak došlo-li ke změnám, které mohly mít vliv na posuzované délky.“
19. **Rozhodnutím ze dne 26. 6. 2019**, č. j. OUB-556/2019/JF, tj. prvostupňovým rozhodnutím, nařídil stavební úřad stavebníkovi již počtvrté odstranit část stavby betonového oplocení. Nyní nařídil odstranit část oplocení na pozemku parc. č. XA při hranici s pozemkem parc. č. XB v délce **2,78 m** a dále část betonového oplocení na pozemku parc. č. XC při hranici s pozemkem parc. č. XD v délce **8,88 m**. Stavební úřad tedy tentokrát nařídil odstranit koncové části betonového oplocení – tj. na severní i jižní straně. Stavební úřad bez bližšího odůvodnění uvedl, že tyto části stavby jsou provedeny v rozporu s územním souhlasem. Přílohou prvostupňového rozhodnutí byl učiněn situační výkres původně připojený k technické zprávě, v němž stavební úřad dodatečně vyznačil části betonového oplocení, které podle něj odporují územnímu souhlasu.
20. Napadeným rozhodnutím žalovaný prvostupňové rozhodnutí částečně změnil a ve zbytku jej potvrdil (viz bod 1 rozsudku). Uvedl, že v postupu stavebního úřadu neshledal vady, které by odůvodňovaly zrušení prvostupňového rozhodnutí. Dále shrnul, že stavební úřad vydal územní souhlas se stavbou oplocení v areálu zámeckého parku na pozemcích parc. č. XE, XF, XC a XI, přičemž při hranici s pozemkem parc. č. XG mělo být oplocení zděné z důvodu památkově chráněné zóny. Na zděné oplocení dlouhé 87 m mělo od trojmezí pozemků parc. č. XE, XG a XB navazovat oplocení na pozemcích parc. č. XI, XF a XC. Toto oplocení mělo být dlouhé 138 m, avšak ve skutečnosti bylo realizováno v délce 149,66 m. Stavební úřad proto části betonového oplocení, které byly provedeny mimo rozsah povolený územním souhlasem, vyznačil v situačním výkresu, který učinil přílohou prvostupňového rozhodnutí. Tento postup žalovaný aproboval.

Obsah žaloby, vyjádření žalovaného a replika žalobce

21. V žalobě žalobce namítá, že správní orgány řádně nezjistily skutkový stav věci, neboť v technické zprávě zeměměřický inženýr přiznává, že se mu nepodařilo dohledat stav katastrálního území platný ke dni vydání územního souhlasu, a že tudíž nemohly být porovnány stavy území a posouzeno, zda v katastru nemovitostí nedošlo ke změnám, které by mohly mít vliv na posuzované délky.
22. Žalobce dále namítá, že územním souhlasem stavební úřad stanovil toliko, na jakých pozemcích bude oplocení umístěno, avšak blíže již nekonkretizoval počáteční bod oplocení. Protože celková délka oplocení dle územního souhlasu nepokrývá celou hranici vyjmenovaných pozemků, není zřejmé, v jakém bodě má být oplocení přesně umístěno. Stanovil-li žalovaný počáteční bod, od něhož má být betonové oplocení provedeno (tj. trojmezí pozemků parc. č. XE, XG a XB), aniž by tak bylo výslovně určeno územním souhlasem a aniž by žalovaný uvedl, jak k tomuto závěru došel, je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné. Žalobce přitom připomíná, že dle technické zprávy je oplocení v části přehrazení pozemku parc. č. XB dočasné a že délka zbylého oplocení od trojmezí pozemků parc. č. XB, XD 2 a XI činí 133,9 m.

23. Žalobce připouští, že územní souhlas je neurčitý, avšak dle jeho názoru nemůže žalovaný jeho obsah vykládat svévolně v neprospěch žalobce. Tomu nemůže jít k tíži nedůslednost stavebního úřadu při vydávání územního souhlasu.
24. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že stěžejním podkladem rozhodnutí je grafická příloha technické zprávy, tj. situační výkres a v něm vyznačené vzdálenosti jednotlivých vytyčovacích bodů a že zmínka zeměměřického inženýra o tom, že není možné sehnat stav katastru platný v době vydání územního souhlasu, není podstatná, neboť ve správním spisu je založena kopie katastrální mapy z 2. 11. 2011 včetně zákresu oplocení. Na základě vzdáleností uvedených v dodatku technické zprávy žalovaný dospěl k závěru, že žalobce provedl stavbu betonového oplocení v rozporu s územním souhlasem, neboť pozemek parc. č. XG je pod památkovou ochranou, a oplocení na něm postavené tedy musí splňovat požadavky „tradičního zděného plotu“. Oplocení na pozemku parc. č. XC (resp. jeho část) pak nebylo územním souhlasem vůbec povoleno. V tomto místě oplocení zasahuje do aktivní zóny záplavového území.
25. Na vyjádření žalovaného reagoval žalobce replikou. Soud nemá za potřebné její obsah rekapitulovat, neboť neobsahuje žádná tvrzení, která by pro posouzení důvodnosti žaloby byla klíčová.

Posouzení žalobních bodů

26. Dle § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona „[s]tavební úřad nařídí odstranění stavby vlastníku stavby nebo s jeho souhlasem stavebníkovi stavby prováděné nebo provedené bez rozhodnutí nebo opatření nebo jiného úkonu vyžadovaného stavebním zákonem anebo v rozporu s ním, a stavba nebyla dodatečně povolena.“
27. Z výše citovaného ustanovení stavebního zákona vyplývá, že stavební úřad může (přesněji řečeno musí) nařídít odstranění stavby tehdy, jsou-li současně splněny dvě podmínky. Jednak musí být splněna podmínka, že je stavba prováděna, popř. provedena bez příslušného úkonu, který předpisy v oblasti stavebního práva k realizaci stavby vyžadují. Současně z logiky věci musí být splněna podmínka, že musí jít o takovou stavbu, která nebyla dodatečně povolena v rámci řízení o dodatečném povolení stavby dle § 129 odst. 2 stavebního zákona – tj. v řízení, které lze v jistém smyslu chápat jako řízení o předběžné otázce. Na výsledku řízení o dodatečném povolení stavby, pokud bylo na návrh stavebníka zahájeno, tedy závisí i výsledek řízení o odstranění stavby.
28. Mezi stranami není sporné splnění druhé z uvedených podmínek, tedy že stavba nebyla dodatečně povolena. Žádné řízení o dodatečném povolení stavby totiž nebylo ani vedeno, neboť žalobce žádost o dodatečné povolení stavby nepodal. Mezi stranami není sporné ani to, že oplocení na pozemcích parc. č. XE, XF, XI 0 a XA bylo povoleno územním souhlasem z května 2012. Na základě tohoto územního souhlasu měla být provedena stavba oplocení, která měla při hranici s pozemkem parc. č. XG splňovat „požadavky na tradiční zděný plot“, neboť právě uvedený pozemek spadá do památkově chráněné zóny. Tato část oplocení měla měřit 87 m. Ve zbytku mělo být oplocení provedeno z „betonových průběžných sloupků a vkládaných prvků“. Tato část oplocení měla měřit 138 m. Mezi stranami je sporné to, zda betonové oplocení, které žalobce realizoval po vydání územního souhlasu (zděné oplocení realizováno doposud nebylo), je v souladu s územním souhlasem, či nikoliv, tedy zda bylo oplocení provedeno v rozsahu územním souhlasem stanoveným a pouze na tamtéž uvedených pozemcích.

29. V průběhu řízení trvajícího několik let (stavební úřad řízení o odstranění stavby zahájil v červenci 2015) vydal stavební úřad celkem čtyři rozhodnutí, z nichž tři žalovaný zrušil. Stavební úřad přitom žalobci pokaždé nařídil odstranit jiný úsek oplocení. V prvních dvou případech stavební úřad žalobci nařídil odstranit tu část betonového oplocení, která dle provedených měření zasahovala do aktivní zóny záplavového území Košateckého potoka (24,4 m, resp. 20,48 m). Tato rozhodnutí stavebního úřadu žalovaný zrušil, neboť technické provedení betonového oplocení dle jeho názoru odpovídá požadavkům uvedeným v územním souhlasu. Skutečnost, že stavba zasahuje do aktivní zóny záplavového území, tak byla v dalším řízení již ponechána stranou a stavební úřad se nadále zabýval pouze samotnou délkou betonového oplocení. Třetím rozhodnutím ve věci samé stavební úřad nařídil žalobci odstranit pouze jižní konec oplocení v délce 11,9 m, neboť o tuto hodnotu bylo dle jeho měření betonové oplocení delší, než bylo povoleno územním souhlasem. V posledku bylo žalobci prvostupňovým rozhodnutím, později aprobevaným napadeným rozhodnutím, nařízeno odstranit oplocení v celkové délce 11,66 m, neboť z posledně provedeného měření vyplynulo, že betonové oplocení měří 149,66 m namísto územním souhlasem povolených 138 m. Správní orgány přitom žalobci nařídily, aby na severní straně oplocení odstranil koncovou část v délce 2,78 m a na jižní straně oplocení koncovou část v délce 8,88 m.
30. Soud uvádí, že stavební úřad v prvostupňovém rozhodnutí konstatoval, že tyto koncové části oplocení jsou – jak z provedeného měření vyplynulo – v rozporu s územním souhlasem, aniž by jakkoliv objasnil, proč celkovou „přesahující část“ (tj. 11,66 m) rozdělil a proč žalobci nařídil „ukrojit“ oplocení z obou stran. Uspokojivé vysvětlení nelze nalézt ani v odůvodnění napadeného rozhodnutí, neboť v něm není uvedena jediná zmínka ani o hodnotě 2,78 m, ani o hodnotě 8,88 m. Tato skutečnost samotná způsobuje nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů. Je totiž úkolem správních orgánů, které nařizují odstranit dle nich nepovolenou stavbu, aby srozumitelným způsobem vysvětlily, proč k tomuto kroku přistoupily, stejně jako aby v případě, kdy nařizují odstranit pouze část stavby, důkladně tuto část specifikovaly a podstatné hodnoty (v tomto případě je to délka oplocení a jeho přesahujících částí) náležitě odůvodnily. Není tedy úkolem žalobce a ani soudu, aby na základě pouhých několika čísel uvedených v odůvodnění napadeného rozhodnutí či ve správním spisu dovozovali, jaké matematické úkony výsledným hodnotám 2,78 m a 8,88 m předcházely.
31. Soud se pouze domnívá, že k hodnotám 2,78 m a 8,88 m dospěly správní orgány na základě sledu následujících úvah:
- doposud nerealizované zděné oplocení má dle územního souhlasu měřit celkem 87 m a jeho severní konec má být umístěn v bodě 360-19;
 - nachází-li se severní konec realizovaného betonového oplocení od bodu 360-19 ve vzdálenosti pouhých 84,22 m ($77,72 + 6,50$ m), bylo betonové oplocení v části dlouhé 2,78 m postaveno v místě, kde měl být plot zděný;
 - zbývající přesahující část betonového oplocení v délce 8,88 m se nachází na jižní straně oplocení na pozemku parc. č. XI 0.
32. Pokud však správní orgány při určování částí oplocení, které mají být pro rozpor s územním souhlasem odstraněny, uvažovaly ve smyslu výše uvedeného, nejednalo se o správné úvahy. Ze situačního výkresu připojeného k technické zprávě, který stavební úřad učinil rovněž přílohou prvostupňového rozhodnutí, totiž plyne, že betonové oplocení se

při hranici s pozemkem parc. č. XG nachází pouze v délce 2,07 m (úsek od trojmezí pozemků parc. č. XB, XG a XA, tj. bodu 23-10 směrem na sever). V této části tedy mělo být postaveno s ohledem na památkově chráněnou zónu zámku B. „tradiční zděné oplocení“, nikoliv oplocení betonové. V bodě 23-10 tedy mělo být zděné oplocení patrně zakončeno a směrem od tohoto bodu na jih již mělo být realizováno betonové oplocení. Za nepodstatné má soud přitom to, že v územním souhlasu bylo uvedeno, že zděné oplocení bude postaveno v délce 87 m. Jednalo se totiž evidentně o nepřesné stanovení délky hranice památkově chráněného pozemku parc. č. XG, která měří (jak z měření zeměměřického inženýra vyplývá) mezi body 360-19 a 23-10 pouze 86,29 m. Od bodu 23-10 směrem na jih již realizované oplocení pozemek parc. č. XG nelemuje, a tudíž mohlo být provedeno z betonu. Nařídily-li tedy správní orgány žalobci odstranit oplocení na jeho severním konci v délce 2,78 m, uvádí soud, že tato hodnota byla stanovena nesprávně. Stavební úřad navíc zjevně chyboval také tehdy, když ve výroku prvostupňového rozhodnutí uvedl, že část oplocení v této délce se nachází při hranici s pozemkem parc. č. XB, ačkoliv zjevně mu šlo (jak vyplývá i ze situačního výkresu, do něhož přesahující části oplocení zakreslil), o samotný konec oplocení, který hraničí právě v délce 2,07 m s pozemkem parc. č. XG.

33. Soud uvádí, že s ohledem na zjištění, že stavba betonového oplocení měří 149,66 m namísto územním souhlasem schválených 138 m, správní úřady správně nařídily žalobci odstranit oplocení v délce 11,66 m. Úvahy zeměměřického inženýra o tom, že část oplocení v místě přehrazení pozemku parc. č. XB je dočasné a že trvalé oplocení měří jen 133,9 m, čímž žalobce v žalobě argumentuje, má soud za nepodstatné. Podstatné je totiž jen to, že žalobce postavil betonové oplocení v délce větší, než se kterou vyslovil stavební úřad souhlas. Není důležité, zda je, či není určitá část oplocení podle názoru osoby, která byla pověřena pouze zaměřením stavby, dočasná. Skutečnost, že betonové oplocení v celé jeho délce měří 149,66 m, žalobce ostatně ani nerozporoval.
34. Jak však vyplývá z výše uvedeného, správní orgány pochybily při stanovení toho, jak dlouhá část oplocení má být odstraněna na jeho severním konci a jaká část na jeho konci jižním. Vychází-li soud ze situačního výkresu připojeného k technické zprávě, což je podklad, jehož obsah žalobce doposud nikterak nerozporoval, činí přesah betonového oplocení na severním konci 2,07 m. Co se týče zbývajících hodnoty, bude stavba oplocení uvedena do souladu s územním souhlasem tehdy, dojde-li k odstranění oplocení v délce 9,59 m. S ohledem na přílohu oznámení záměru (kopii katastrální mapy), ve které žalobce záměr vymezil jednolitou čarou, lze vycházet z toho, že betonový plot měl volně navazovat na plot zděný, a to právě v trojmezí pozemků XG, XB a XA, tedy v bodě 23-10. Z tohoto bodu měla délka betonového plotu činit 138 m. Za těchto okolností by tedy mělo dojít ke „zkrácení“ betonového oplocení v jižní části (při Košáteckém potoce) o to, o kolik stanovenou délku přesahuje, tj. o 9,59 m. Jinými slovy, stavba betonového oplocení bude do souladu s územním souhlasem uvedena tehdy, bude-li počínat v bodě 23-10 a jeho délka bude zkrácena na 138 m.
35. Soud však na tomto místě musí žalobci dále přisvědčit, že správní orgány zcela pominuly poznámku zeměměřického inženýra o tom, že „územní souhlas poněkud neodpovídá současně platnému stavu katastru nemovitostí“. Soud je názoru, že pokud stavební úřad při rozhodování o tom, jaká část stavby nevyhovuje územnímu souhlasu, plně vycházel ze situačního výkresu vyhotoveného zeměměřickým inženýrem (přičemž tento podklad stavební úřad učinil přílohou prvostupňového rozhodnutí), měl se současně vypořádat i

s pochybností zeměměřického inženýra o tom, zda v mezidobí od května 2012, kdy byl územní souhlas vydán, nedošlo k relevantní změně v katastru nemovitostí. Pokud by totiž byly např. změněny hranice pozemků, jednalo by se o skutečnost, která by mohla – jak se v dodatku technické zprávy uvádí – „mít vliv na posuzované délky“. Žalovaný sice ve vyjádření k žalobě naznačil, že kopie katastrální mapy z 2. 11. 2011 odpovídá grafické příloze technické zprávy, což se jeví i soudu, avšak dle názoru soudu měly správní orgány otázku, zda ke změně v katastru nemovitostí skutečně nedošlo, s ohledem na vyjádřenou pochybnost zeměměřického inženýra v řízení postavit najisto. Ostatně námitku, že se stavební úřad „s touto zásadní skutečností vůbec nevypořádal, naopak ji zcela ve svém, v pořadí již třetím rozhodnutí o odstranění stavby (ve skutečnosti již čtvrtém – pozn. soudu) ignoroval“, žalobce formuloval již v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí, přičemž v napadeném rozhodnutí byla tato námitka ponechána bez odezvy. Vyčítá-li nyní žalobce žalovanému, že pochybnosti o stavu katastru nemovitostí neodstranil, dává mu soud zapravdu. Rovněž tento nedostatek napadeného rozhodnutí způsobuje jeho nepřezkoumatelnost.

36. V dalším řízení tak správní orgány předně postaví najisto, zda stav v katastru nemovitostí skutečně nedoznal od doby vydání územního souhlasu žádných relevantních změn, tj. zda situační výkres (grafická příloha technické zprávy) odpovídá stavu v katastru nemovitostí v květnu 2012, stejně jako jestli bude aktuální i k datu vydání příštího rozhodnutí. Od toho se pak bude odvíjet i určení části oplocení, kterou bude žalobce povinen odstranit. Bude-li situační výkres, v němž bylo oplocení zeměměřickým inženýrem detailně zakresleno, nadále použitelným podkladem pro příští rozhodnutí, rozhodnou správní orgány v souladu s výše uvedeným návodem, který soud správním orgánům dal nad rámec nezbytného odůvodnění a toliko na základě skutečností, které dosud v řízení vplynuly. Jedná se o „vodítko“, které soud správním orgánům poskytl ve snaze přispět k tomu, aby řízení, v němž bylo od roku 2015 vydáno již několik meritorních rozhodnutí, konečně dospělo k zákonnému výsledku. Soud tak činí ovšem s výhradou změny skutkových zjištění.

Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

37. Vzhledem k tomu, že soud shledal, že je napadené rozhodnutí zatíženo vadou nepřezkoumatelnosti, zrušil je podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Věc soud vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). Právním názorem vysloveným v tomto rozsudku je žalovaný v dalším řízení vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
38. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný nebyl v řízení úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Procesně úspěšnému žalobci soud přiznal náhradu nákladů řízení v celkové výši 12 228 Kč. Tato částka sestává ze zaplacených soudních poplatků v celkové výši 4 000 Kč (3 000 Kč za podání žaloby a 1 000 Kč za návrh na přiznání odkladného účinku této žalobě) a nákladů na zastoupení ve výši 8 228 Kč. Náklady na zastoupení tvoří odměna za dva účelné úkony právní služby po 3 100 Kč [převzetí a příprava zastoupení a sepsání žaloby – § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“)] a dvě paušální částky jako náhrada hotových výdajů po 300 Kč podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu. Repliku ze dne 2. 7. 2020 soud jako účelný úkon právní služby nevyhodnotil, neboť neobsahuje žádné nové pro věc podstatné tvrzení. Jelikož je zástupce žalobce společníkem advokátní kanceláře, která je plátcem daně z přidané

hodnoty, patří mezi náklady zastoupení i náhrada daně, kterou je zástupce povinen odvést z odměny za zastupování a náhrady hotových výdajů, tj. 21 % z 6 800 Kč (1 428 Kč). Náhradu nákladů řízení uložil soud žalovanému zaplatit žalobci ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku (§ 54 odst. 7 ve spojení s § 55 odst. 5 s. ř. s.) k rukám jeho zástupce, který je advokátem (§ 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů ve spojení s § 64 s. ř. s.).

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 23. listopadu 2022

Mgr. Jan Čížek, v. r.
předseda senátu